

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI **BARTOLOMEJ**

ROČNÍK XXI.

ČÍSLO 6

JÚN 2013

Prvé sväté prijímanie - Veríš mi? - Trojičná vigília
Rozhovor s kaplánom Jánom Krausom - I v dnešnej dobe veriť
Rodina ako oáza - Blahoslavená Matka Tereza

Prvé sväté prijímanie u piaristov 5. máj 2013

Sviatok Najsvätejšieho Kristovho Tela a Krvi 30. máj 2013

Niektó sa nás to už určite niekedy spýtal. No tak ako mnoho iných vecí, ktoré sa často opakujú, aj odpoveď na danú otázku sa môže stať zautomatizovanou rutinou. Zároveň platí, že najťažšie sa hľadajú odpovede na jednoduché otázky.

Prežívame Rok viery. Pre mňa je to zaujímavý čas, v ktorom poznávam, že viere je omnoho komplikovanejšia, pestrejšia, hlbšia a tajomnejšia, ako sa na prvý pohľad zdá.

Odpovedať na to, čo je viera, jednoduchou vetou - že ide o prejav dôvery a odovzdania sa inému - mi pripadá byť naučenou frázou. A ja aj celkovo považujem za veľmi nebezpečné mať na všetko odpoveď - frázu. Za frázy a rýchle odpovede sa totiž dá všeličo skryť.

Nedávno som počul istú paniu, ako o svojom príbuznom hovorí, že je hlboko veriacim kresťanom, katolíkom. Chcel som vedieť, čo to znamená. Ten hlboko veriaci príbuzný do kostola nechodí, teda, aby som neklamal, tak občas aj chodí, ale žije v konkubinate... A v čom spočíva jeho viera? (Pýtal som sa tak preto, lebo apoštol Jakub píše, že vieru poznať zo skutkov...) Pochopil som... Je to niečo pekné na uvoľnenie napätia.

Skôr ako to, čo viera je, máme v sebe zafixované to, čo viera nie je. Naša viera je vierou osobnou. Veríme v osobného Boha. Táto viera však môže byť dvojaká. Veriť môžeme v Boha a veriť môžeme Bohu. Kým prvý spôsob zasahuje viac náš intelekt a poznanie, druhý spôsob zasahuje skúsenosť a vôľu.

Kým prvá cesta je vecou rozumu a k takej viere sa dá prirodzene dospieť, tá druhá je celkom závislá od

našej skúsenosti žiť s Bohom, milovať ho, túžiť po ňom a celkom sa mu oddať.

Ak prvý spôsob nerobí problém ani diablovej - on nielenže verí v Boha, ale má aj istotu poznania, že Boh je, lebo ho videl z tváre do tváre - tak druhý prejav viery, veriť Bohu, je u neho nemožný.

Ak nás bude diabol v niečom v oblasti viery pokúšať, tak potom si určite vystačí aj s polopравdou: „Stačí, keď veríš v Boha, Bohu veriť nemusíš.“ No ak nás má viera niest', naplňať a robiť šťastnými, potrebujeme ju zažiť ako osobnú skúsenosť. Ved' už v Starom zákone čítame: „Skúste a presvedčte sa, aký dobrý je Pán.“ (Ž 34).

V Roku viery Vám všetkým prajem hlbokú a krásnu skúsenosť s Bohom.

Martin Dado, dekan

Mladí očakávali zoslanie Ducha Svätého

Kto išiel v predvečer sviatku zoslania Ducha Svätého, v sobotu 18. mája 2013, v čase medzi ôsmou a deviatou hodinou, okolo farského kostola, mohol zažiť hudobný mix. Z námestia znela hudba z Prievidzských mestských dní, no a z kostola sa oduševnene ozývali adoračné a chválové piesne.

Nimi sa niekoľko desiatok prevažne mladších veriacich modlilo a očakávalo slúbeného Tešiteľa, Ducha pravdy, ktorého svet nemôže prijať, lebo ho nevidí, ani nepozná (porov. Jn 14,16-17), aby s nimi zostal navždy. V tónoch hudby, ale aj v tichu

adorácie mohol vstúpiť Duch Svätý do ich srdiec.

Nikto neodchádzal s prázdnyimi rukami. Každý si so sebou odniesol minimálne holubicu namaľovanú na kartóne s povzbudivým citátom zo Svätého Písma. O výstižnosti citátov svedčia aj statusy niektorých mladých na Facebooku, v ktorých sa podelili so svojimi dojмами: „Kúsok z toho, čo sme mohli včera zažiť s Bohom a v Jeho blízkosti: Milovaní, otvorme Mu ešte viac svoje srdce, nech nás Duch Svätý osobitne dnes ešte viac naplní .. nech žijeme v tom, čo nám Otec vydobyl ... Nech padá dážd' Jeho Lásky na všetkých, za ktorých sme sa modlili.“ (Anežka G.)

Naozaj vďaka patrí nášmu Bohu, ktorý nám dáva silu. A vďaka patrí aj ľuďom, ktorí pripravili tento večer, ktorí boli ochotní dať svoje tvorivé ruky a hudobné či spevácke talenty do Jeho služby.

Text a foto: Msim

Bartolomejčatá v Koši

Nie, neľakajte sa, Bartolomejčatá neskončili na smetisku. To sa len v jedno májové nedeľné dopoludnie, konkrétne 12. mája 2013, presunuli do obce Koš. V tamjšom kostole svojím spevom prispeli k slávnostnej atmosfére prvého svätého prijímania.

Niekoľko spevákov, dirigentka Majka, klavirista Peťo a gitaristky Magda a Dáška sa poriadne snažili, aby svojím spevom potešili a povzbudili prítomných rodičov a príbuzných prvoprijímajúcich detí. Teší nás po-

zitívna odozva. Ďakujeme za pozvanie pánu farárovi Františkovi Krnáčovi i sestre Xavérii za to, že sme mohli svojím spevom spriemniť celkovú atmosféru slávnosti.

Ale aby sme na tom smetisku dejín prievidských zborov náhodou niekedy v blízkej budúcnosti neskončili, práve v tento rok, v ktorom si pripomínáme 20. výročie založenia zboru, potrebujeme nové talenty. Pozývame teda a s otvorenou náručou očakávame každého speváka či hudobníka, malého či veľkého, ktorý

je ochotný spievať Pánu Bohu na slávu a ľuďom pre radosť. Prosíme rodičov i starých rodičov, aby oslovili svoje deti a vnúčatá a dali im námet na zmysluplné a najmä tvoriace využitie voľného času.

Text: Msim

Foto: Soňa Gajdošová

Prievidza sa zjednotila pri slávení Eucharistie

Sviatok Božieho Tela prežívali veriaci v Prievidzi tento rok výnimočným spôsobom. Vo štvrtok 30. mája sa stretli pri spoločnom slávení Eucharistie v Kostole sv. Bartolomeja. Odtiaľ sa v eucharistickom sprievode presunuli do Kostola Najsvätejšej Trojice.

Slávnostnú sv. omšu o 17:00 hod. začal svojím príhovorom Martin Dado, dekan prievidskej farnosti. Vyjadril radosť nad tým, že myšlienku spoločného slávania Eucharistie sa v tento rok podarilo zrealizovať.

„Eucharistia zjednocuje, a práve dnes to prežívame i viditeľným spôsobom tu, v tomto chráme, všetci, ktorí sme sa tu zišli,“ povedal. Páter Juraj Ďurnek, SchP vo svojej kázni zdôraznil najmä dôležitosť chleba - nielen toho „pozemského“ - pre náš život: „Nebojme sa, keď nás Boh podobne ako chlieb po premenení láme. V ňom nám všetko slúži na dobré.“

Po skončení sv. omše sa veriaci spolu s kňazmi presunuli Námestím slobody z farského do piaristického kostola. Cestou sa pristavili pri štyroch oltárikoch, strážených členmi skautského zboru. Od nich kňazi v spojení s eucharistickým Kristom štyrikrát požehnali celé mesto. Všetci účastníci procesie napokon na záver v piaristickom chráme zaspievali slávnostné Te Deum.

Text: Petra Humajová

Foto: M. Melicherčíková

Trojičnú vigíliu vystihovali novosť, harmónia a poslanie

Pápež František vo svojej kázni na slávnosť Zoslania Ducha Svätého uvažoval o troch slovách: novosti, harmónii a poslaní. Tieto slová - novosť, harmónia a poslanie - vystihujú i slávnosť vigílie Najsvätejšej Trojice v piaristickom kostole. Konala sa 25. mája 2013.

Program začal sv. omšou, na ktorej bol slávnostným kazateľom pán kaplán Janko Kraus. Poukázal na krásu spoločenstva, ktorú prežívajú navzájom Otec, Syn a Duch Svätý. Zároveň nás upozornil na to, že i nás Boh pozýva prežívať takého spoločenstvo s ním i s ľuďmi.

Okolo oltára v tento deň jednotne stálo aj sedem piaristov - bratov z Indie, Poľska, Nemecka a Slovenska. Slávnostnú atmosféru na sv. omši vytvorili spevom mladí zo spoločenstva PIAR, ktorí sa modlili, aby Duch Svätý naplnil každého v kostole rovnako, ako na Turíce apoštolov vo večeradle.

Modlitbu chvál po omši viedol Braňo Letko spoločne s kapelou Lámačské chvály. Boh sa „nechal stiahnuť“ za nohu z neba“ a žehnal chváliaci ľud radosťou a uzdravením. Rišo Vašečka vo svojom slove porovnával svetských kráľov (a ich synov a dcéry) a Kráľa kráľov (a Božích synov a dcéry = nás).

Novosť

Novosť nie pre novosť, zahnanie nudy sobotného večera, ale pre otvorenie sa novej radosti. Uvoľnenie radosti prinášal i úvodný tanec s videoprojekciou o stvorení sveta. Vyvádzal nás z našich uzavretí a skostnatených predstáv a pozýval k vlúdnosti a schopnosti prijať nové výzvy a nové cesty Ducha Svätého, ktorý aj v našich časoch túži viať, kam chce a kedy chce. Záver programu tvoril sprievod plný nežnosti i sily zároveň, krásy a majestátnosti a adorácia.

Harmónia

Harmónia, ktorá nie je chaosom. Zjednotenie talentov v Bohu. Poukázanie na Neho - Jeho originalitu a živý obraz v nás, cez čokoľvek (tanec, hudbu, divadlo, výzdobu, občerstvenie). Boh bol v mladých, ktorí pripravovali program - divadlo, scénky, videá. Boh bol v mladých, ktorí ozvučovali, osvetľovali, hrali na hudobných nástrojoch, spievali a tancovali. Boh bol v mladých, ktorí pripravovali výzdobu a občerstvenie. Bol v tých, ktorí sa za celý priebeh Trojice modlili. Boh bol vo všetkých nás, ktorí sme boli na programe, otvorili srdce a myseľ pre Jeho konanie.

Napriek tomu, že na programe sa podieľalo mnoho mladých ľudí, nevznikol chaos, ale harmónia. Duch Svätý neprináša uniformitu, ale harmóniu. Vo všetkých daroch a chariz-

mách sa prejavil „kúsok“ z Jeho krásy, nežnosti, sily a lásky. V dokonalej harmónii už od večnosti spieva celé stvorenie Bohu pieseň - Our God - dobrý je náš Boh, ktorú zahrala i kapela GodKnows.

Poslanie

Poslanie - jedine Duch Svätý nám umožňuje vstúpiť do tajomstva živého Boha. Poháňa nás otvoriť sa a ohlasovať i svedčiť o živote podľa evanjelia, komunikuje radosť z viery, zo stretnutia s Kristom. Vtipné divadelné scény boli prekvapivé práve v tom, že boli podľa skutočných svedectiev mladých o tom, ako Boh aj v tomto čase zasiahol do ich všedného života, zaujímal sa o ich potreby a plnil ich sny.

Napriek všetkým ťažkostiam Boh túži, aby sme v hĺbke srdca prežívali radosť a dôverovali Mu. Duch Svätý je najvynikajúcejším darom vzkrieseného Krista jeho apoštolom. On chce, aby ho dostali VŠETCI. Ježiš v evanjeliu hovorí: „*Ja poprosím Otca a on vám dá iného Tešiteľa, aby zostal s vami naveky.*“ (Jn 14,16).

Príchodu Ducha Svätého vo večeradle predchádzal hukot z neba. Nebojme sa „hukotu“ a novosti, možno i dnes je to sprievodný jav príchodu Ducha Svätého a obnovy Cirkvi.

Text: -ak-

Foto: Radovan Bezák

Bartolomej bol opäť ocenený

Jubilejnú cenu šéfredaktora Katolíckych novín za 20 rokov úspešnej práce získal náš farský časopis Bartolomej 11. mája 2013 v Bratislave. Z rúk arcibiskupa Mons. Stanislava Zvolenského a šéfredaktora Katolíckych novín Ivana Šulíka cenu prevzala redaktorka Mária Melicherčíková.

Bartolomej bol jedným z 39 farských časopisov, ktorý sa zapojil do súťaže FAČA 2012. Ako povedal v rozhovore pre TK KBS Ivan Šulík, odborná porota pri ich hodnotení brala do úvahy viacero kritérií: „Prihliadala na to, či časopis spĺňa svoje poslanie farského periodika, sledovala jeho žurnalistickú i grafickú úroveň, ale napríklad i to, či ho tvoria aj laici, alebo iba duchovní.“ Najlepším farským časopisom na Slovensku za rok 2012 sa stala Farská rodina zo Spišskej Novej Vsi. Druhé miesto patrilo periodiku Pokoj a dobro z Markušoviec a tretie Zvestiam z Konskej.

Náš časopis Bartolomej síce neobsadil ani jednu z víťazných priečok, no napriek tomu ocenený bol. „Farský časopis je dôležitým článkom pre život farnosti a veriacich určite spája. Mimoriadne obdivuhodné je, že niektoré časopisy - alebo skôr farské informačníky - vychádzajú každý týždeň, iné zas fungujú viac ako dvadsať rokov,“ povedal Šulík. Spolu s Bartolomejom získal cenu za 20 rokov činnosti i Farský list z Dolného Kubína.

Text: -ph-;

Foto: TK KBS / Peter Zimen

Som Bohu vd'ačný za Prievidzu a ľudí v nej

Ťažko sa začína rozhovor, keď niečo končí. Tá správa sa rozšírila ako blesk. A hoci sme ju aj mnohí v poslušnosti očakávali, predsa len nás zaskočila svojou naliehavosťou. Pán kaplán Mgr. Janko Kraus (29), výstižne nazývaný i „Smajlík“, odchádza z našej farnosti.

Nejedno oko zaslzilo, veď to boli tri požehnané roky, počas ktorých nás všetkých učil „kráčať za Ježišom“ prostredníctvom svojho láskavého, trpezlivého a pokorného príkladu Kristovho kňaza, neúnavného spovedníka, ale i prostredníctvom svojej oddanej láske k Panne Márii.

Milý pán kaplán Janko, všetci už vieme, že odchádzaš z našej farnosti až do d'alekého Ríma. Ako si prijal túto správu?

V Biblii sa píše, že Pán nevykoná nič bez toho, aby to nezjavil svojim sluhom - prorokom. Nebol som výnimkou. Chystal si ma už dopredu. Najprv som o podobných veciach nechcel ani počuť. Pán si ma však pripravoval, otváral moje srdce, a keď prišlo slovo otca biskupa, tak som už len povedal: „OK, ty vieš, čo tam pre mňa chystáš.“

Tri roky tvojho pôsobenia v našej farnosti sú viac ako symbolické. Ako ich hodnotíš zo svojho pohľadu? Čo ti tieto tri roky medzi nami dali a naopak, čo ti možno vzali?

Dali mi veľmi veľa. Bol to čas môjho učenia, rastu, dozrievania. Som veľmi vd'ačný za Prievidzu a za ľudí, ktorí ma prijali.

Farnosť by mala byť ako rodina. Vnímali si počas svojho pobytu v Prievidzi farské spoločenstvo ako rodinu? Aká je podľa teba naša farnosť? V ktorých oblastiach vnímaš jej silné stránky a čo je podľa teba ešte potrebné v nej uskutoč-

niť, vylepšiť, vybudovať?

Nie som nijaký odborník, väčšinou robím len to, čo práve vnímam, že Pán Boh chce robiť. Teda môžem ponúknuť iba svoj letmý pohľad na túto vec...

Myslím si, že silnou stránkou Prievidze je veľká citlivosť a otvorenosť ľudí, ktorí tu žijú. A čo je v nej potrebné budovať? Podľa mňa by bolo dobré investovať do spoločného stretávania rodín. Ale to sú len moje aktuálne pohľady.

Na adorácii s bratmi kňazmi

Vo farnosti si sa zapojil do mnohých aktivít, niektoré si aj sám zorganizoval. Zo všetkých spome-

niem najmä modlitby za uzdravenie, sobotné adorácie, výlety za Ježišom s názvom Pod' s nami. Myslíš si, že tieto aktivity pretrvávajú? Alebo sa nejako zmenia, resp. možno i zaniknú?

Napadajú mi slová Písma: Ak je toto dielo od ľudí, rozpadne sa. Ale ak je od Boha, prinesie veľa ovocia.

Ktoré chvíle z tvojho pôsobenia v Prievidzi ti najviac zostanú v pamäti? Prežil si tu aj nejaké ťažké chvíle, dni? A naopak, kedy si cítil mocné vanutie Ducha Svätého, okamihy, kedy sa človek iba „prizerá“, aký je Boh mocný a svätý?

Istotne v pamäti ostávajú chvíle, keď sa človek nejak špeciálne stretol s Bohom - keď bytostne pocítil, že je to On, kto koná.

V súvislosti s Prievidzou si spomínam na dve takéto chvíle. Jedna sa udiala na Mariánskom vršku. Bol som sa tam raz večer modliť. Zrazu bolo z krikov počuť veľmi opitého bezdomovca, ako so strašnou zúrivosťou nadáva nejakej žene. Nič som nevidel, iba počul. Nevedel som, čo robiť - či ísť ďalej, alebo sa vrátiť. Vravím si, že som sa prišiel modliť, a tak by som mal pokračovať. Zároveň sa však vo mne ozval strach, že ak sa niekto s nejakou fľašou na mňa z krikov vyrúti, môže mi to byť osudné. Pripadal som si ako David Wilkerson (americký kresťanský kazateľ, ktorý obracal temné gangy v New Yorku, poz. red.) medzi mladými gangstrami. V srdci som však stále vnímal, že mám ísť ďalej, že sa nemám čoho báť - veď Boh je so mnou. Prešiel som teda týmto miestom, pomodlil som sa za bezdomovca a vracal som sa naspäť. Nič sa mi nestalo. Bolo to pre mňa znamením toho, že sa nemusím báť chodiť ani

Kaplán Ján Kraus s prievidzkými farníkmi

medzi takýchto ľudí - veľmi ma to posilnilo.

Druhá chvíľa nastala, keď mi zavolať otec Marián Bublinc z ohľadom môjho štúdia v Ríme. Asi rok predtým ku mne Pán Boh prvýkrát prostredníctvom jedného človeka prehovoril, že ma chce poslať študovať a ja som akosi cítil, že to bude už tento rok. Ale stále som sám v sebe bojoval a premýšľal som o tom, či to nie je len nejaká moja domýšľavosť. Po tom telefonáte som zistil, že Pán Boh to naozaj myslí vážne.

Samozrejme, boli aj ťažké chvíle - veď láska je boj o toho druhého a nepriateľ je neúprosný. Ale každá ťažkosť posilňuje ☺.

Čo bude tvojím poslaním v Ríme? Ako dlho tam zostaneš?

Mojou úlohou je urobiť si licenciát z fundamentálnej teológie, aby som potom mohol učiť v našom kňazskom seminári v Badíne.

Na výlete v Tatrách

Určíte sa stretneš aj so Svätým Otcom Františkom. Ako vnímaš jeho osobnosť? Čím ťa ako kňaza oslovil, prekvapil?

Svätý Otec je podľa mňa odpoveďou na dlhoročné modlitby kresťanov. Je akoby mužom prvokresťanskej doby - nanovo nám ukazuje základy, ako žiť kresťanstvo. Je úžasným darom pre Cirkev. Neprekvapil ma asi ničím - je jednoducho darom od Boha pre túto dobu.

Máš nejaké plány do budúcnosti? Chcel by si sa viac venovať nejakej oblasti v rámci svojho štúdia?

Nejaké špeciálne plány nemám. Ale veľmi ma priťahuje práca s ľuďmi na okraji spoločnosti - narkomani, stroskotané existencie, atď.. Uvidíme, čo Pán Boh vymyslí.

Svojím životom a veľmi ľudským prístupom ku každému si nám všetkým ukázal, ako vyzerá láska -

CARITAS - v praxi. Skús nám priblížiť, kým je pre teba Pán Ježiš.

Zo začiatku bol Ježiš pre mňa hlavne Spasiteľom - záchrancom. Našiel ma vtedy, keď som ho ja nehládal a pomohol mi z nešťastia, z ktorého som sa sám nevedel dostať. Nikdy ma k ničomu nenútil, nikdy ma nekritizoval za moju osobitosť. Nedá sa to ani popísať...

Po čase to prešlo a aj do inej roviny. Vnímam ho ako Učiteľa - učí ma, ako žiť život, ako nájsť svoje poslanie a realizovať ho. Môžem sa na neho vždy spoľahnúť. A uvedomujem si, že toto je iba začiatok ☺.

Čo by si na záver chcel povedať našim čitateľom, resp. všetkým našim farníkom v Prievidzi? Máš pre nich nejaké špeciálne pranie?

Moje pranie? Aby sme boli všetci ako jedna veľká rodina - aj napriek tomu, že ja budem niekde o 1300 km ďalej. Ved' sme všetci kresťania a všetci sme ľudia. Ved' máme jedného spoločného Otca.

Nebojme sa pozvať Boha do svojho života, aby ho viedol. Stojí to za to.

Na záver Ti ešte raz chceme úprimne poďakovať za požehnaný čas, ktorý si nám všetkým venoval ako Kristov kňaz, za hojnosť milosti, ktoré si cez seba nechal prúdiť k svojim ovečkám.

Zároveň vyjadrujeme uistenie, že budeme i naďalej na Teba myslieť v našich modlitbách a obetách. Ďakujeme za rozhovor a prajeme šťastnú CESTU a požehnaný pobyt v Ríme ☺.

Na rozhovor d'akuje Elena Blašková

Foto: M. Melicherčíková, M. Humajová a archív Bartolomeja

Vedela som, že raz to príde. Učila som prvý rok v obci, kde ma predtým nik nepoznal. No predsa ma po istom čase po vstupe do triedy vyššieho ročníka privítali úškrny a posmešné pohľady: „No čo, pani učiteľka, ako bolo včera v kostole?“ A nasledoval búrlivý rehot.

okojne som sa postavila pred tabuľu a s úsmevom som odvetila: „Dobre.“ Rehot neustával. „A aj ste čítali,“ nedali sa vyrývači. „Áno, čítala,“ odpovedala som opäť pokojne. „A čo ste čítali?“ „No veď vy to dobre viete, keď ste ma videli!“ „To nie my, to ten a ten...,“ predniesli zrazu mierne zahanbene.

K téme kresťanstva či mojej osobnej viery sme sa už viac slovne nevracali. Musela som sa však pousmiať, keď mi dva roky po tom, čo opustili brány školy, prišiel od jedného zo žiakov danej triedy cez facebook dotazník k seminárnej práci s prosbou o vyplnenie. Jeho názov znel *Katolícka cirkev na Slovensku* a snažil sa zistiť medzigeneračné rozdiely v otázke viery. Vedel, na koho sa obrátiť ☺.

Keď pápež Benedikt XVI. apoštolským listom *Porta fidei* vyhlásil Rok viery, možno som tak trochu i na základe vlastnej učiteľskej praxe rozumela tomu, prečo to spravil. Viera (a najmä tá živá) už nie je bežnou súčasťou života dnešného človeka. Náboženské pojmy sa postupne stávajú pre ľudí čímsi vyprázdneným a málo zrozumiteľným. Neveríte? Tak skúste napr. pri vysvetľovaní faktov o živote Ježiša Krista na hodine dejepisu v prevažne ateistickom (či len formálne kresťanskom) prostredí použiť pojmy vykúpenie, spása, hriech a obeta a ľahko uvidíte, že tadiaľto cesta nevedie. Kadiaľ teda?

Benedikt XVI. nám v *Porte fidei* ponúka viacero možností: hlbšie spoznávať samotný obsah viery i koncilových dokumentov, evanjelizovať, byť nablízku chudobným, no najmä svedčiť. Svedčiť o prijatí a prežívaní viery vlastným životom, v prostredí, v ktorom sa nachádzame. „Kresťania sú povolaní svojím vlastným životom vo svete umožniť, aby zažiarilo Slovo pravdy, ktoré nám zanechal Pán Ježiš,“ píše emeritný pápež. „V miere, v akej sa človek dá slobodne k dispozícii, sa jeho myšlienky, pocity, zmýšľanie a správanie pomaly očisťujú a premieňajú na cestu, ktorá sa v tomto živote nikdy definitívne neskončí. Viera činná skrze lásku sa stáva novým kritériom myslenia a konania, ktoré mení celý život človeka.“

Pápež František posúva túto myšlienku ešte ďalej: „*Tí, ktorí sa približia k Cirkvi, nech nachádzajú otvorené dvere a nie kontrolórov viery,*“ povedal vo svojej homílii v Dome sv. Marty 25. mája 2013. „*Viera Božieho ľudu je vierou jednoduchosťou. Je to možno viera bez rozsiahlej teológie, ale predsa len viera s teológiou vo vnútri, ktorá sa nemýli, pretože za ňou stojí Duch Svätý.*“

Svoje rozprávania podporuje i príbehom: „*Predstavte si mladú matku, ktorá príde do farskej kancelárie a povie: „Chcem dať pokrstiť dieťa.“ Na to jej povedia: „Nie, nemôžeš ho dať pokrstiť, pretože nie si vydatá!“ Vidíte, čo nachádza toto dievča, ktoré nabralo odvahu pokračovať v tehotenstve a nie poslať svoje dieťa späť k odosielateľovi? Zatvorené dvere! Toto nie je horlivosť! Toto vzdávať sa od Pána! (...) Ježiš ustanovil sedem sviatostí a my takýmto postojom ustanovujeme ôsmu: sviatosť akejsi pastoračnej colnice!“*

Ako teda šíriť vieru v tejto dobe? Dvoma smermi. Smerom k sebe a smerom k druhým. Smerom k sebe svoju vieru prehľbovať. A smerom k druhým vieru šíriť. Nie agitovať, moralizovať, poučať a násilne presvedčať. Ponúkať. Svedčiť vlastným životom, že „toto je to pravé“. Neuverí nám nik, kto uvidí našu strnulú tvár, bezútešnú pózu a odmietavý postoj. No minimálne sám seba sa na zmysel viery začne pýtať ten, kto uvidí našu tichú radosť a pociť našu lásku.

Viera bez skutkov je mŕtva. Začnime tým ľudským. Zvyšok dokončí Boh.

Petra Humajová

Odpustky počas Roku viery

Rok viery otvoril pápež Benedikt XVI. 11. októbra 2012 pri príležitosti 50. výročia otvorenia Druhého vatikánskeho koncilu a 20. výročia vydania Katechizmu Katolíckej cirkvi. Potrvá do 24. novembra 2013, čiže do nedele Krista Kráľa.

Počas tohto roku možno získať úplné odpustky od časných trestov za hriechy po riadnej sviatostnej spovedi a po modlitbe na úmysle Svätého Otca pri týchto príležitostiach:

1. Ak sa veriaci aspoň trikrát zúčastnia na prednáškach či kázňach v rámci misií alebo na troch stretnutiach o Druhom vatikánskom koncile a o článkoch Katechizmu Katolíckej

cirkvi, v ktoromkoľvek kostole alebo na inom vhodnom mieste.

2. Keď veriaci ako pútnici navštívia niektorú z pápežských bazilik, katedrál, katedrálnej chrám alebo niektoré posvätné miesto oficiálne označené za miesto slávania Roku viery (napr. baziliky minor, mariánske pútnické miesta, pútnické miesta sv. apoštolov) a tu sa zúčastnia na

nejakej posvätnnej činnosti, slávnosti alebo aspoň zotrávajú vhodný čas v modlitbe a rozjímaní, ktoré ukončia modlitbou Pána, vyznaním viery v akejkol'vek legitímnej forme, vzývaním blahoslavennej Panny Márie, prípadne svätých apoštolov a patrónov.

3. Ak sa veriaci počas dní oficiálne stanovených miestny ordinárom pre slávenie Roka viery (napr. slávnosti Pána, Panny Márie, sviatky sv. apoštolov a patrónov, Katedry sv. Petra) zúčastnia na niektorom posvätnom mieste na eucharistickej slávnosti alebo na liturgii hodín, spojených s vyznaním viery v niektorej legitímnej forme.

4. Ak veriaci v niektorý slobodne zvolený deň počas Roka viery navštívia baptistérium alebo miesto, kde

boli pokrstení a ktoroukoľvek legitímnou formou si obnovia krstné sľuby.

Úprimne kajúcní veriaci, ktorí sa nemôžu zúčastniť na sláveniach z vážnych dôvodov (napr. starí a chorí), získajú úplné odpustky za rovnakých podmienok, pokiaľ sa v duchu a myslí zjednotia s veriacimi zúčastnenými na sláveniach, a to najmä vo chvíľach, keď budú slová pápeža alebo diecéznych biskupov vysielané v televízii či rozhlase, keď sa pomodlia vo svojom dome, alebo tam, kde sa nachádzajú, Otče náš, Vyznanie viery v legitímnej forme a ďalšie modlitby, ktoré sú v súlade s cieľom Roka viery, a na tento úmysel obetujú svoje utrpenie alebo problémy svojho života.

Podľa TK KBS pripravila -ph-

To som JA, čo sa rozprávam s tebou

Je krásne sledovať, ako sa počas Roku viery v našej farnosti, ale i v celej Cirkvi neustále viac a viac prehlbuje kultúra adorácie Najsvätejšej Eucharistie. Ľudia sa stávajú adorátormi Krista a on ich silou svojej lásky a pravdy premieňa na nových ľudí.

V sobotu 1. júna 2013 sa vo farskom kostole opäť zišli rodiny, aby počas eucharistickej adorácie spolu so Samaritánkou pri studni prosili Pána Ježiša o „živú vodu“. V modlitbách predniesli Pánovi najmä prosby za všetky zranené, trpiace a opustené ženy v našej farnosti, ale tiež za matky, budúce matky a ich deti. Všetci adorujúci sa spoločne učili, čo znamená „klaňať sa Bohu v Duchu a pravde.“

Svätý Otec František pozval všetkých veriacich k spoločnej celosvetovej hodinovej eucharistickej adorácii, ktorá sa konala v nedeľu 2. júna 2013. Stretli sa na nej aj veriaci v oboch našich kostoloch, aby

uvažovali nad témou Jeden Pán, jedna viera. Pápež František stanovil dva hlavné úmysly modlitieb: „za Cirkev na celom svete“, aby ju „Pán robil poslušnou v počúvaní svojho Slova“ a za „rôzne časti sveta, ktoré zažívajú utrpenie nového otroctva, sú obeťami vojen, obchodovania s ľuďmi, obchodovania s drogami, otrockej práce, tiež za deti a ženy, ktoré trpia akoukoľvek formou násilí“.

Modlitby boli obetované aj za tých, ktorí sa nachádzajú v ekonomickej neistote, predovšetkým nezamestnaných, starších, migrantov, bezdomovcov, väzňov a marginalizovaných.

Text: E. Blašková

Na zmrzline s Danielom Hevierom

Kráčali sme na besedu, plní očakávaní, lebo sme práve s pani učiteľkou dočítali knihu od Daniela Heviera. Už o dva dni sme mali možnosť sa s ním stretnúť osobne.

Vyšli sme z podchodu. Vtom nám pani učiteľka s prekvapením povedala: „Deti, chcete vidieť Daniela Heviera ako líže zmrzlinu? Pozrite sa naľavo!“

Pán Hevier si naše nenápadné nápadné sledovanie, samozrejme, hneď všimol. A aj naše knihy pod pazuchami. „Dobrý deň, pán Hevier!“ znelo zborovo.

Kráčali a debatovali sme s ním až do knižnice. A tým sa chválime dodnes. Ved' kto môže povedať, že bol na zmrzline s Danielom Hevierom?

Mimochodom, beseda bola super! Autor na nej predstavil svoju novú

knihu o deťoch s nevyliciteľnou chorobou - hemofiliou - s názvom KR.V. Kniha má iskru a krásny „hevierovský“ humor.

Deti zo školského klubu a 2. B triedy
Foto: www.piaristi-pd.eu

Svoje brány nám otvorili Paríž, Londýn a Amsterdam

Tri úžasné mestá, osem dní, trinásť piaristov a veľa zážitkov... V piatok ráno sme sa všetci stretli pri autobuse. Ešte poriadne vyspať, najedení a plní očakávaní. S pekne poskladanými vecami v kufri a s poriadnymi zásobami rezňov.

Ako prvý nás čakal Paríž. Mesto lásky, módy, svetiel. Strávili sme tu len jeden deň. Napriek tomu sme

Paríž: Eiffelova veža

mali možnosť vidieť veľa nádherných miest. Notre Dame, Louvre, Champs Elysées, Víťazný oblúk a nakoniec najočakávanejšiu Eiffelovu vežu. Aj keď nohy boli unavené, úsmev na perách nás neopúšťal. Nechceli sme premrhať ani sekundu pobytu v tomto meste. Všetko sme si užívali naplno - pamiatky, zvuky, vône, obrazy. Nikdy nezabudneme na ten pocit, keď sme majestátnosť tohto mesta s úžasom sledovali z Eiffelovky. Mali sme Paríž ako na dlani a konečne sme uverili, že toto všetko je pravda.

Unavení, ale s Parížom vrytým hlboko do pamäti, sme zaútočili na Londýn. Ten nás čakal s otvorenou náručou. Slnko svietilo a teplota stúpala smerom hore. Nedá nám nespomenúť úžasné počasie. Len málo turistov v tomto meste má takéto šťastie. Dáždniky tak ostali v taškách a my sme si mohli vychutnať každý jeden pohľad. Na Londýn nám zostávali štyri dni.

Prvý deň nám najviac učarovalo jedno miesto - hotel. Ešte nikdy nás tak netešil fakt, že máme sprchu a posteľ. Ostatné dni sme pobehovali z jednej strany Londýna na druhú, pričom múzeá, parky aj katedrály mali svoje čaro. Najviac sa nám páčilo Londýnske oko, Madame Tussaud's a mne osobne aj pohľad na Big Ben. Londýnske oko nám umožnilo výhľad podobný parížskej Eiffelovke - dokonalý. Popri všetkom sme „pilovali“ anglický jazyk. Musíme uznať, že na tom nie sme až tak zle. Po pár dňoch už aj ten smiech znel anglicky. Po posledných pohľadoch na nočné mesto sme po prvýkrát cítili smútok. Goodbye, London, you've been great!

Ráno sme sa zobudili už v Holandsku. Nebol to síce Paríž ani Londýn, ale spoznávanie Amsterdamu sme sa nebránili. Videli sme, ako sa vyrábajú holandské syry, dreváky, ale aj to, ako sa tu nikto bez bicykla nepohne ani na krok. Mestu dodávali život farebné tulipány. Jeho históriu sme lepšie spoznali pri plavbe loďou.

Amsterdam bol krásnou bodkou za týmto všetkým. Príjemne vyčerpaní, s vedomím, že sme zase múdrejší a bohatší o prežité krásne chvíle, dúfame, že sa sem ešte niekedy vrátíme.

Text: Nikola Fabianová, 2.G

Foto: www.piaristi-pd.eu

Pozvánka na slávnostnú akadémiu

Srdečne Vás pozývame na slávnostnú akadémiu pri príležitosti osláv **20. výročia znovuobnovenia činnosti piaristickej školy v Prievidzi**. Program sa uskutoční **20. júna 2013 o 17.00 hod. v aule Žilinskej univerzity v Prievidzi**.

Žiaci a pedagógovia Piaristickej ZŠ F. Hanáka

Najobľúbenejší učiteľ je z piaristickej školy

V MY Hornonitrianskych novinách prebehla v júni anketa s názvom **Náš najobľúbenejší učiteľ**, na ktorej pani učiteľka Piaristickej školy F. Hanáka **Beata Jamrišková** získala nádherné **1. miesto**. Jej odmenou

bude let balónom pre jednu osobu. Trieda 2.B, ktorá pomohla získať svojej triednej učiteľke krásnych **498 hlasov**, sa môže tešiť z balíčka viacerých cien.

-eb-

Rodina ako oáza

Terčom diablových útokov je rodina. Prečo? Rodina je svätyňou života, životom je Kristus a Kristovým nepriateľom diabol. Myslím si, že pri vnímaní takýchto súvislostí je nám to už všetko jasné.

V našom Bartolomeji otvárame novú „rodinnú“ rubriku, ktorá chce byť aspoň malinkou pomocou v boji za záchranu rodín. Chceli by sme naplniť výzvu a volanie Jána Pavla II.: *„Rodina, staň sa tým, čím si!“*

Napriek tomu, že boj Boha s diablom je definitívne vyhratý a človek, ktorý je v stave posväcujúcej milosti, v priateľstve s Bohom, je tak isto silný ako On a diabol nič nezmôže, diabol, keďže je klamár, otec lži, sa nám snaží nahovoriť, že v tom odvekom boji Boha s diablom má nejakú šancu, že mu je azda rovnocenným partnerom.

Rodina je budúcnosť. Budúcnosť spoločnosti, národa, Cirkvi, ľudstva. Mám v živej pamäti sv. omšu s Jánom Pavlom II. na námestí v Banskej Bystrici 13. septembra 2003, kde povedal: *„Rodiny sú tým sedom, v ktorom vyrastajú sadenice nových generácií.“*

Rodina je domáca Cirkev. Rodina môže byť nebom na zemi, ale i peklom na zemi. Rodina má potenciál

urobiť šťastnými jej členov, ale i opačne - keď sa nerešpektuje Boží plán. Rodina podľa Božieho plánu predstavuje pre diabla obrovskú hrozbu. Rodina je prvým miestom, kde môžu vyrásť osobnosti.

Preto diabol na rodinu útočí mnohokrakými spôsobmi. Hádže jej polená pod nohy cez televíziu, internet, počítač, smartphony... Jeho taktika má aj podobu zlej ekonomickej situácie a nesprávneho sociálneho systému, ktorý je voči rodine nepriaznivý.

Rozklad zvnútra môže prísť aj cez príťažlivosť voči inej osobe. „Zakázaná láska“ voči votrelcovi spôsobí rakovinu manželstva. Hovorí sa, že zakázané ovocie najviac chutí. Zabúdame však zdôrazniť, že z neho aj najviac bolí nielen žalúdok, ale i hlava a srdce. (Keď sa dá to zakázané ovocie vyvrátiť, to je ešte ten lepší prípad.) Pochopiteľne, do harmonického, zdravo fungujúceho manželstva, kde to „klape“, sa nedostane nikto tretí. Ak sú on aj ona šťastní, nemá šancu žiaden „úžasný“ rozkladný votrelec. Naplnenosť manželov je imunitou, pancierom a obranným štítom pred kýmkoľvek.

Ďalšou možnosťou pôsobenia diabla sú problémy súvisiace so spoločným bývaním so starými rodičmi, ale aj napr. „mamičkovský“, či „synčekovský“ syndróm - keď sa zabudne, čo to znamená, že muž opustí svojho otca i matku a *prilne* k svojej manželke. Niekedy máme dojem, že mla-

dý muž sa oženil so svojou matkou.

Naša pravidelná rubrika by chcela byť zo života a pre život. Budeme si vysvetľovať dokumenty Učiteľského úradu Cirkvi týkajúce sa manželstva, rodiny a ľudskej lásky, približovať myšlienky blahoslaveného Já-

na Pavla II., zamýšľať sa nad javmi bežného života, uvažovať nad poslaním manželstva a rodiny.

Veľa síl od Pána pri záchrane rodín
želá

Text: Michal Lajcha, kaplán

Foto: M. Melicherčíková

6/13

Verila i napriek temnote Blahoslavená Matka Tereza

Celý svet jej tliekal, získavala ocenenie za ocenením, jej rehoľná komunita rástla a Misionárky lásky otvárali po svete čoraz viac domov. Ona sa usmievala - a trpela. Len málokto vedel o jej vnútornej bolesti, ktorá ju sprevádzala desiatky rokov.

Matka Tereza (Agnes Gonxha Bojaxhiu) sa narodila 26. augusta 1910 v Skopje, dnešnom hlavnom meste Macedónska, ktoré v tom čase patrilo do Osmanskej ríše. Bola najmladšou z troch detí. Jej otec bol spolumajiteľom dobre prosperujúcej stavebnej firmy, ale zomrel, keď mala Agnes 8 rokov. O rodinu sa teda starala matka. Otvorila si obchod s textilným materiálom a podporovala svoje deti v osobnostnom i duchovnom raste.

Volanie Boha

Ako dvanásťročná Agnes po prvýkrát pocítila povolanie žiť pre chudobných. Počas nasledujúcich rokov premýšľala o tom, ako túto svoju túžbu zrealizovať. Rozhodla sa vstúpiť k loretským sestrám v Dubline v Írsku. Tieto sestry bývajú nazývané i anglické panny a venujú sa najmä vyučovaniu.

Agnes na znak úcty k sv. Terézii z Lisieux prijala rehoľné meno Tereza. Už pár týždňov po svojom prijatí bola poslaná do noviciátu v Dar-

jeelingu v Indii. V roku 1937 zložila večné sľuby a pôsobila ako učiteľka v St. Mary's School v Kalkate.

Neodmietnuť Bohu nič

Matka Tereza bola vo svojom povolaní veľmi šťastná. Túžila však Bohu dať ešte čosi viac. So súhlasom svojho spovedníka teda v roku 1942 zložila súkromný sľub neodmietnuť Bohu nič, o čo ju požiada. Boh na tento sľub odpovedal čoskoro.

10. septembra 1946 cestovala Matka Tereza vlakom z Kalkaty do Darjeelingu. Jasne začula Boží hlas, ktorý jej hovoril: „Pod', pod', zanes ma do dier chudobných. Pod', bud' mojím

svetlom!“ Neskôr ho nazvala „povoláním v povolání“.

Volanie Boha bolo také silné, že Matka Tereza sa rozhodla ihneď konať. Po návrate do Kalkaty sa so svojím vnútorným poznaním zdôverila svojmu spovedníkovi, pátrovi Célestovi Van Examovi. Ten po uistení sa o autenticite Božieho volania spolu s Matkou Terezou predložil záležitosť arcibiskupovi Periérov.

Arcibiskup sa však s vyslovením názoru neponáhľal. Chcel sa najprv modliť a potom rozhodnúť. Matka Tereza sa tak na dva roky ocitla vo veľkom napätí medzi volaním Ježiša a poslušnosťou voči tým, ktorí reprezentovali jeho vôľu na zemi. 6. januára 1948 jej konečne bolo povolené vyjsť do ulíc.

Najchudobnejšia z chudobných

Matka Tereza žila ako najchudobnejšia z chudobných. Starala sa o chorých, opustených, zomierajúcich. Snažila sa ľuďom vrátiť ich dôstojnosť. Postupne sa k nej pridávali ďalšie sestry a v roku 1950 bola schválená i nová kongregácia - *Misionárky lásky*. V priebehu nasledujúcich 15 rokov sa rozšírila po celej Indii a neskôr i po celom svete.

Boh však Matku Terezu zdanlivo opustil. Hoci ho prinášala mnohým, sama ho vo svojom vnútri necítila. V liste Ježišovi píše: „*Pane, môj Bože, kto som ja, že ma opúšťaš? Dietťa tvojej lásky. A teraz som sa stala najnenávidenejšou, tou, ktorú si vyhodil preč ako nechcenú, nemilovanú. Volám (...) a nie je tam nikto, kto by odpovedal. (...) Sama. Temnota je taká temná - a ja som sama. (...) Bolí to bez prestania. Nemám vieru. (...) Hovorila, že Boh ma miluje, a predsa je skutočnosť temnoty a chladu a prázdnoty taká veľká, že sa nič nedotýka mojej duše.*“ Často hovorila o svojej duši ako o „kuse

Matka Tereza na návšteve Slovenska v roku 1990. Sprevádza ju biskup Pavol Hnilica a vtedajší sídelný nitriansky biskup, kardinál Ján Chryzostom Korec.

ľadu“ a so svojimi problémami sa mnohokrát nedokázala ani nikomu zdôveriť. Predsa však tento svoj stav prijímala s pokorou a učila sa mu čeliť. A to úplne jednoducho. Úsmevom. „*Chcem sa usmievať aj na Ježiša, a tak ukryť, ak je to možné, bolesť a temnotu svojej duše aj pred Ním.*“

Skúsenosť opustenosti pomohla Matke Tereze ešte viac sa stotožniť nielen s utrpením Krista na križi, ale i s utrpením chudobných. A tak napriek tomu, že sama nenachádzala útechu, silou vôle sa držala svojho sľubu dať Bohu všetko a i sestry často potešovala práve takýmito slovami: „*Cesta, ktorú pre vás vybral, je tá pravá cesta. A tak sa usmievajte. Usmievajte sa na ruku, ktorá vás udiera, pobožkajte ruku, ktorá vás pribíja na križ. Buďte ako malý ba-*

ránok - usmievajte sa na každého.“

Matka Tereza vedela, že bez radosti bude všetka ich činnosť nedôveryhodná. Sestrám často zdôrazňovala, že nie sú sociálnymi pracovníčkami, ale rehoľníkmi, pomáhajúcimi uhasiť Kristov smäd po dušiach. Hoci len nerada na seba priťahovala pozornosť, poslúchla vyšších cirkevných hodnostárov, ktorí jej odporúčali neodmietat' ocenenia a pozvania. Práve tak totiž mala možnosť prehovoriť na verejnosti a priniesť Krista na všetky kontinenty sveta.

V roku 1979 získala Nobelovu cenu mieru, pri preberaní ktorej veľmi ostro odsúdila okrem iného i potraty: „Mnohí ľudia sú veľmi ustarostení o deti v Indii, Afrike, kde ich veľa umiera z podvýživy, od hladu... Ale milióny umierajú úmyselne - z vôle matky. A práve to je dnes najväčší ničiteľ pokoja a mieru. Lebo ak matka dokáže zabiť svoje vlastné dieťa, čo mi bráni, aby som ja zabil teba

a ty mňa? V tom nie je žiaden rozdiel.“ Aj neskôr označovala nenarodené deti ako tie najchudobnejšie, najnemilovanejšie a najnechcenejšie, a teda aj najúbohejšie bytosti našej planéty.

Matka Tereza zomrela 5. septembra 1997, blahorečená bola v roku 2003. Napriek nekonečnej temnote viery, v ktorej sa nachádzala od chvíle, čo opustila loretský kláštor, dokázala Bohu neustále opakovať svoje áno. Svojich najbližších prosila vždy len o jediné: „Modlite sa za mňa, aby som nič neodmietla Bohu, aby som prijala čokoľvek - teraz a po celý život.“

Pripravila: Petra Humajová
Životopisné údaje: Ž. Podtejski: Sol' zeme a svetlo sveta 7; Matka Tereza: Pod', buď Mojím svetlom;
www.zivotopisysvatych.sk

Predajňa BENEDETTO

**pozýva na výhodný nákup
s 20% zľavou na celý sortiment tovaru**

Ponúkame náboženskú literatúru, liturgické predmety, devocionálie a mnohé iné tovary. Novootvorená predajňa BENEDETTO sa nachádza na Ul. A. Hlinku 38 pod kláštorom piaristov (v priestoroch kde sídlil Spolok svätého Vojtecha).

Liturgické okienko

9. jún 2013 - 10. nedeľa v Cezročnom období

Č1 - Pán vyslyšal Eliášov hlas, chlapcova duša sa vrátila do jeho tela a ožil.

1Kr 17,17-24

R - Budem t'a, Pane, oslavovať, že si ma vyslobodil. Ž 30

Č2 - Ved' ste počuli, že som veľmi prenasledoval Božiu Cirkev a nivočil som ju. Gal 1,11-19

Ev - Ježiš išiel do mesta Naim i s učeníkmi a veľkým zástupom ľudí. Pri mestskej bráne vynášali mŕtveho. Bol to jediný syn matky a tá bola vdova. Pán jej povedal: „Neplač!“ Potom pristúpil a dotkol sa már. Nosiči zastali a on povedal: „Mládenec, hovorím ti, vstaň!“ Mŕtvy sa posadil a začal hovoriť. A Ježiš ho vrátil jeho matke. Tu sa všetkých zmocnil strach, velebili Boha a hovorili: „Veľký prorok povstal medzi nami.“ a: „Boh navštívil svoj ľud.“ A táto zvesť o ňom sa rozšírila po celej Judei a po celom okolí.

Lk 7, 11-19

16. jún 2013 - 11. nedeľa v Cezročnom období

Č1 - A Nátan vrazil Dávidovi: „Aj Pán ti odpustil hriech, nezomrieš.“

2Sam 12,7-10.13

R - Odpusť mi, Pane, vinu môjho hriechu. Ž 32

Č2 - Ved' ja som skrze zákon zomrel zákonu, aby som žil Bohu.

Gal 2,16.19-21

Ev - „Vidíš túto ženu? Vošiel som do tvojho domu, a nedal si mi vodu na nohy. Ale ona slzami zmáčala moje nohy a svojimi vlasmi ich poutierala. Nepobozkal si ma. Ale ona odvtedy, ako som vošiel, neprestala mi nohy bozkávať. Hlavu si mi olejom nepomazal. Ona mi voňavým olejom nohy natrela. Preto ti hovorím: Odpúšťajú sa jej mnohé hriechy, lebo veľmi miluje. Komu sa menej odpúšťa, menej miluje.“

Lk 7,36-8,3

23. jún 2013 - 12. nedeľa v Cezročnom období

Č1 - V ten deň bude Dávidovmu domu a obyvateľom Jeruzalema otvorený prameň proti hriechu a poškrvne.

Zach 12,10-11,13

R - Za tebou prahne moja duša, Pane, Bože môj. Ž 63

Č2 - A keď ste Kristovi, ste Abrahámovým potomstvom a podľa prislúbenia dedičmi.

Gal 3,26-29

Ev - Ježiš sa opýtal učeníkov: „Za koho ma pokladajú zástupy?“ Oni odpovedali: „Za Jána Krstiteľa, iní za Eliáša a iní hovoria, že vstal z mŕtvych jeden z dávnych prorokov.“ - „A vy ma za koho pokladáte?“ Odpovedal Peter: „Za Božieho Mesiáša.“

Lk 9, 18-24

29. jún 2013 - Sv. Petra a Pavla - sobota - 5. prikázaný sviatok

Č1 - Teraz naozaj viem, že Pán poslal svojho anjela a vyslobodil ma z Herodesovej ruky...

Sk 12,1-11

R - Pán ma vyslobodil zo všetkej hrôzy. Ž 34

Č2 - Dobrý boj som bojoval, beh som dokončil, vieru som zachoval...

2Tim 4,6-8.17-18

Ev - Ježiš sa opýtal učeníkov: „Za koho pokladajú ľudia Syna človeka?“ Oni

vrevli: „Jedni za Jána Krstiteľa, iní za Eliáša a iní za Jeremiáša, alebo za jedného z prorokov.“ „A za koho ma pokladáte vy?“ Odpovedal Šimon Peter: „Ty si Mesiáš, Syn živého Boha.“ Ježiš mu povedal: „Blahoslavený si, Šimon, syn Jonášov, lebo ti to nezjavilo telo a krv, ale môj Otec, ktorý je na nebesiach. A ja ti hovorím: „Ty si Peter a na tejto skale postavím svoju Cirkev a pekelné brány ju nepremôžu. Tebe dám kľúče od nebeského kráľovstva: čo zviažeš na zemi, bude zviazané v nebi, a čo rozviažeš na zemi, bude rozviazané v nebi.“

Mt 16,13-19

30. jún 2013 - 13. nedeľa v Cezročnom období

Č1 - Safatovho syna Elizea z Abelmehuly pomaž za proroka namiesto seba!

1Kr 19,16b.19-21

R - Ty, Pane, si moje jediné dobro.

Ž 16, 1-11

Č2 - Milovať budeš svojho blížneho, ako seba samého!

Gal 5,1.13-18

Ev - Keď sa naplňali dni, v ktoré mal byť vzatý zo sveta, pevne sa rozhodol ísť do Jeruzalema... Jakub a Ján povedali: „Pane, máme povedať, aby zostúpil oheň z neba a zničil ich?“ Pokarhal ich a odišli do inej dediny. Ktos mu povedal: „Pôjdem za tebou všade, kam pôjdeš.“ Ježiš mu odvetil: „Líšky majú svoje skrýše a nebeské vtáky hniezda, ale Syn človeka nemá kde hlavu skloniť.“ Iný hovoril: „Pane, pôjdem za tebou, ale najprv mi dovoľ rozlúčiť sa s rodinou.“ Ježiš mu povedal: „Kto položí ruku na pluh a obzerá sa späť, nie je súci pre Božie kráľovstvo.“

Lk 9,51-62

Pripravila A. Karaková

Spomienky na zosnulých

Dňa 24. júna 2013 uplynie 10 rokov, čo nás opustil milovaný manžel, otec a starý otec **Štefan Magdolen**.

S úctou a láskou spomínajú v modlitbách manželka a deti s rodinami.

Nie plač a slzy zanechávam.

Nie bolesť, čo dneska nebolí.

Len s rosou líham na noc k trávam,

len čo som rád mal - zanechávam...

Dňa 5. júna nás navždy opustil náš drahý manžel, otec, starý otec a brat **Rudolf Budz**. Ďakujeme všetkým, ktorí ho prišli vyprevadiť na poslednej ceste.

Smútiaca rodina

Farská kronika od 26. apríla 2013 do 25. mája 2013

**Do farského spoločenstva sme
sviatosťou krstu prijali:**

Lara Monika Balážová
Samuel Bebej
Zoe Katarína Blahová
Oliver Vojtek
Stella Laurová
Kamila Katarína Haťapková
Jakub Vrchovský
Jakub Vaňo
Eliška Mária Jechová
Matyas Jech
Emma Mária Ramos
Martin Marko
Laura Chrebetová
Tamara Laura Hlavinková
Chiara Rebeca Homolová
Nikola Zdenka Hanešová

**Blahoželáme k prijatiu
sviatosti manželstva:**

Miroslav Bičan a Mgr. Kamila Rondošová
Philip Doran a Ing. Katarína Kútna
Juraj Dobrotka a Petra Štiffelová
Ján Hanzel a Petra Čičmancová
Marián Výškrabka a Silvia Mujkošová
Rastislav Kršák a Mária Kučerová
Brent Richard Mc Millan
a Veronika Pekárová

**S kresťanskou nádejou na stretnutie
vo večnosti sme sa rozlúčili
so zomrelými:**

Ivan Daňo, 56 r.
Michal Tkáč, 80 roč.
Ladislav Majerník, 67 r.
Anna Salerová, 93 r.
Vladimír Santoris, 59 r.
Jozef Gajda, 68 r.
Anna Weberová, 65 r.
Rozália Murínová, 76 r.
Pavol Bogdan 63 r.

BARTOLOMEJ

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením
BÚ v B.B. č. 1127/98

Vydáva:

Rímskokatolícky farský úrad
v Prievidzi. Vychádza raz mesačne.

Teologický poradca:

Mgr. Martin Dado, dekan

Zodpovedný redaktor, sadzba:

Mgr. Alojz Vlčko,
e-mail: alojz.vlcko@gmail.com
tel.: 0902 202 898

Vedúca vydania:

Mgr. Petra Humajová

Redaktori:

M. Melicherčíková, A. Gálová,
A. Karaková, Mgr. E. Blašková

Kontakt:

web: www.farapd.sk
e-mail: bartolomej@farapd.sk
adresa: Redakcia Bartolomej,
Mariánska 4, 971 01 Prievidza
tel.: 046 / 542 28 01

Náklady na tlač:

cca. 0,40 € (12,05 Sk)

Fotografie: titulná strana, str. 2
dole, str. 3, str. 8, str. 11, str. 23
a zadná strana - M. Melicherčíko-
vá; str. 2 hore - Jozef Kapusta;
str. 10 - M. Humajová; str. 12 -
L' Osservatore Romano;
str. 18 - A. Gálová

Tlač: PATRIA I., spol. s r. o.

Upozornenie:

Redakcia si vyhradzuje právo
výberu a úpravy príspevkov.
Rukopisy nevraciame.

Prvé sväté prijímanie
26. máj 2013 o 9:00, Farský kostol sv. Bartolomeja

Prvé sväté prijímanie
26. máj 2013 o 11:00, Farský kostol sv. Bartolomeja

